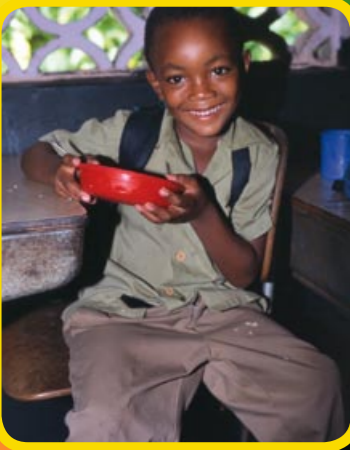

Přímo od otce Jiřího Šlégra se dozvídáme: „Jamajka vůbec nevypadá tak, jak si ji možná představujete. Já jsem ji znal jako ostrov s krásnými plážemi a hotely, ale vůbec jsem netušil, jak tam může být i nebezpečno. Hned po příletu, připomínám, že Jamajka leží na americkém kontinentu, slyšíte od místních lidí všude „no problem!“ a z rádia zní hudba v rytmu reggae.

JAMAJKA

JSEM JOHN A JE MI DESET

Ministrantů ve Stella Maris jsou tu desítky. Každý má určené své působení. Nezapoují se jenom do pomoci u oltáře, ale i do různých dalších aktivit. Chodím do 5. třídy a ministruju už třetí rok. Do školy chodím rád, protože bez vzdělání bych tady byl nula. Snažím se hlavně dobře vyznat v Bibli, protože tu žije hodně sektářů, kteří často věty z Bible překrucují. Mám na starosti pomáhat při rozdávání potravin. Jednou si pro balíček s jídlem přišel malý chlapec, na kterého podle seznamu vyšla řada. Balíček nesnědl, ale dal do tašky. Nechápal jsem, proč se nenajedl? Vysvětlil mi: „Dnes je úterý, to je den, kdy jí moje sestra.“

Stella Maris

MOŘSKÁ HVĚZDA

Viděli jste někdy na vlastní oči mořskou hvězdu? Na Jamajce ji najdete, jmenuje se tak největší farnost v hlavním městě Kingstonu. Maria je pro ně krásnou hvězdou, která je vede při plavbě životem. Na první pohled poznáte, že jste mezi katolíky, kterých je na tomto ostrově jen jedno procento. Na Jamajce to ve farnosti funguje jinak. Každý věřící je zapsaný v registru na faře, kde vyplní o sobě podrobný dotazník, kde je všechno důležité o něm i jeho rodině. Pan farář přesně ví, kolik má oveček a co potřebují. Každý věřící si může vybrat, do které farní aktivity se zapojí.

Najdete tu asi 35 možností. Přestože se jedná o misijní farnost ve velmi chudé zemi, je to farnost živá. Pan farář Richard Albert, národní ředitel PMD pro Jamajku, to tam hezky rozjel! Nabídl každému možnost uplatnění a služby pro druhé.

Každý farník může např. účinkovat asi ve třech pěveckých sborech, chodit do biblických hodin a na katechismus, být v partě lidí, která organizuje sbírání potravin nebo vaří a rozváží jídlo pro chudé na ulicích. Chudých je ve farnosti dost, ale s Boží pomocí je také dost těch, kteří mají chuť s tím něco dělat. Každý, kdo může nebo chce, přináší na bohoslužbu jako obětí dar slepici, kůzlátko, vejčička, pytel rýže a zeleninu s ovocem. Tyto věci se po mši rozdělují potřebným.

Misijní koláč není jen tak obyčejný koláč! Je spojený s velkou láskou pro chudé děti. Zkoušeli jste někdy upéct koláč, buchtu, nebo se aspoň dívali pod ruce maminky nebo babičky? Myslíte, že by se vám podařilo upéct chutný koláč? Někdo může péct, jiný koláče zdobit a někdo je nabízí třeba v kostele. Koláče jsou sice zadarmo, ale vždycky je poblíž pokladnička, do které lidé mohou věnovat libovolnou finanční částku, kterou potom PMDD posílá těm nejpotřebnějším. Na některých místech uspořádají i koláčovou dražbu. Zkuste poprosit maminku nebo dospělé a napečte koláče nejrůznějších velikostí, tvarů a náplní. A když budou buchtu, vůbec nevadí. Ty pak např. po mši svatě nabídněte lidem s prosbou o podporu chudých dětí. Za pokus to jistě stojí. Ministranti jsou skvělí roznašeči dobrot, je to vyzkoušené!

KOLÁČ LÁSKY

!mačeta!

Viděl jsem tu nejvíc mačety v životě. Domorodci s nimi dělali snad všechno. Sekali trávu a dokázali pečovat i o anglický trávník. Usekávali kokosy z palem, banány a samozřejmě štípali dříví. Bylo mi ale divné, proč mačetu nosí úplně každý člověk s sebou. Brzy mi domorodci tuto záhadu odhalili. Nosí ji totiž jako svoji osobní zbraň. Na Jamajce, kde je velká chudoba, je bohužel i rozšířená kriminalita.

Nikomu bych nedoporučoval, aby se šel koupat sám nebo se sám procházel. Bez doprovodu místních znalých lidí vám zvláště na některých místech hrozí doslova nebezpečí smrti. Jinak zde najdete plantáže kávovníků. Státní květinou je ibišek a jeho voňavé květy naleznete všude, a to v nejrůznějších barvách. Známý je též jamajský rum, čaj a cukrová třtina. Vykoupat se ve vodopádech nebo zaplavat si v průzračně čisté mořské vodě jistě stojí za to.

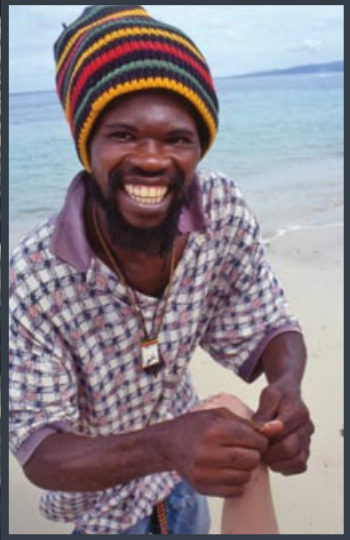

Jamajka je domovem hudebních stylů Reggae a Ska, v oblasti reggae je nejvýraznější postavou Bob Marley se svojí kapelou The Wailers, za ska pak jmenujme např. slavnou hudební skupinu Skatalites.

Absolutně nejrozšířenějším náboženstvím na Jamaice je křesťanství, ale s Jamajkou je spojené zvláště rastafariánství. Tento filozofický směr se vyznačuje např. vegetariánstvím, nošením dredů a pletených rasta čepic.

V souvislosti s Jamajkou se také setkáte s jinými barvami, než mají na vlajce. Rastafariáni totiž považují za svoji svatou zemi (Zion) kromě Jamajky také Afriku, do „rasta“ barev tedy patří kromě černé, zelené a žluté také červená.

Na Jamaice roste konopí jako téměř plevelná rostlina, Jamajčané ji tedy používají úplně ke všemu: vaří z ní, dělají z ní lana a odolné oblečení. Jedním z druhů konopí je cannabis sativa, z nějž se vyrábí droga marihuana. Ačkoli je kouření marihuany na Jamaice (podobně jakove většině zemí) mimo zákon, Jamajčané ji kouří hojně. Na Jamaice se pro konopí uchytlo mnoho výrazů (např. kava).

JAMAJSKÁ PIDŽIN INGLIŠ - ČESKY
Vadap? Co se stalo?

Jamajka a piráti

Nejhříšnější místo na světě. Tak pojmenovali námořníci město Port Royal na Jamajce. I když ještě Kolumbus o tomto ostrově údajně prohlásil, že to je místo, kde se hory i země dotýkají nebe... Když se při dobývání Ameriky stávali Španělé stále víc bohatšími, nelíbilo se to Anglii a Francii. Kromě přímých bojů se zejména Britové nebáli najmout piráty - korzáry. Korzáři pak pro ně přepadávali španělské lodě a Britové jim zase kryli záda. Když Britové ostrov konečně získali pro sebe, přestali piráty potřebovat. Naopak, museli se proti nim bránit. Jamajka sice neměla žádné zlaté doly, ale zato byla rájem obchodu. Pro zlato vyráželi piráti do okolních bohatých států, jako je Mexiko. Znechucení Britové si museli vybudovat bezpečnější přístav a nazvali ho Port Royal. Dnes je hlavním městem a jmenuje se Kingston. Mezi nejvýnosnější obchody patřilo kšeftování s otroky. Piráti věděli, jak na to a dokázali jich z Afriky na Jamajku navozit statisíce. Proto tam také dnes najdete spíš černochoy, než potomky původních Indiánů. Až budete hrát někdy volejbal, vzpomeňte i na tyto Indiány - jejich hra batos prý byla něco jako pra-volejbal, akorát pinkali do kokosového ořechu.